

Put. Svaki dan. Od malih koraka do jedne kuće, do jednoga zaokreta ulice, do jedne kupole ispod zvonika, gdje će napregnutost srca dozvati jednu iskru. Neki nedefinirani božanski sadržaj za bolesne predjele tijela — da bude opipljiviji, iscjeliteljski pokret. Nazovi duše. Samo On — Skriven i Neproniknut — zna koja joj je boja, i domet, i trajanje. I izdržljivost za Njegov put. Njega, koji je Put.

Iz stiha u stih. Iz krika u krik. Najzad — smrtni. Kako je lako samoubilačkoj misli, kad nebo i zemlja i bez groma i potresa probadaju kao u igri. Iskušavaju krv. Prisiljavaju je da se pobuni, da omrzne kožu — poželi da bude livada, neuhvatljiva rijeka, plamen u zvijezdi, iskra, izgubljena u svemirima.

On — Skriven i Neproniknut — čeka.

Od stadiona do crkvena zvona. Blagdanska i pogrebna. A put — kratak i dug. S krhotinama izlogâ u vidu. S gomilama bez lica, s vatrometom plakatâ, osmrtnicâ.

I opet — put. Ondje i dalje. I nema postaje. I sve je Postaja. Kad umor zaurla i rana se zaleti u lice neba: da ju u svoje boje upije. Da se u njegovu sjaju osvijesti.

PJESMA O PATNICIMA

Anita Pavić

patnici će uvijek plakati
kada svane vrijeme
ljubavi
kad usahnu ruke zemlje
jer patnja užasno progovara
iz svih pravednih usta
dok se sitne duše raduju
i dok se grobovi okreću
i dok mjesečinu proždire
besani želuci papirnatih zakona
samo patnici poznaju
nemirnu zvijezdu Danicu
i ostaju trijezni u vinogradima
i njihove su oči bolno otvorene
pred smrću ljudskih uvjerenja
pred ugaslim svijećama pomoći
i pred studenim noćima bez konaka

patnici će uvijek plakati
kada svane vrijeme
ljubavi
kad usahnu ruke zemlje